

עמותת הפרויקט • המרכז לפיתוח
וליצירתיות הנוער באפרת ובגוש עציון (ע"ר)

העלון לחברי ולבוגרי הפרויקט

סבת התשע"ו — 2016/1

#5

חדש!
פינת השיבוטה
עמוד 11

הסקר הגדול
עמודים 6-7

בעד ונגד- הקלות
מוריה וצביאלי
עמוד 5

צוות העיתון: הודיה יעקבס, לב-לי סיטרון, אייל ירון וחיים (יוג'ין) סוויד

תודה לדפוס עציון - הדפוס הכי טוב בגוש

מאחלים שחרור נעים לזאביק עשהאל,
שבתי פסין, אסתי קולין ונדב גורדצר
ושירות קל ומשמעותי לדביר אינפלד,
עמית שורק, אליצור אנגסטרייך, ברוך
רוזנשטרק ומרב צביאל! בהצלחה!

דניאל גולדברג

◇ שיעור ב', מחניים

**מי שהדליק אי פעם בחייו אור בלי להשתמש בו
שיעמד**

ימי החנוכה עברו עלינו מהר מאוד, ואולי חבל, כי
יש בהן כל כך הרבה עומק.

הגמרא מתעסקת בשאלה "מאי חנוכה". בעומק
שלה- האם חוגגים בגלל ניצחון המלחמה ביוונים

או בגלל נס פך השמן? כולנו מכירים את שני
הסיפורים ובלי לדעת כלום פשוט מדליקים נרות.

למה? כדי לפרסם את הנס. מישוהו פעם הרגיש
פרסום נס בזה? ועוד יותר, מישוהו פעם חשב על

למה להדליק נרות אם לא כדי להשתמש בהם?
(הרי אם אנחנו חוגגים בגלל המלחמה מה הצורך

בנרות אם אין בהם שימוש? בואו נוציא חולצות עם
כיתוב שהמכבים נצחו את היוונים עם לוגו יפה

וכולם ילכו עם זה במשך שבוע. זה לא פרסום נס
מקורי וטוב?) והשאלה האחרונה שמציקה היא,

האם להדליק נרות בשביל פרסום נס זה לא נקרא
להשתמש בהם?

בספרי חסידות רבים מתואר איך נרות חנוכה זה
הפנימיות שלי, שהנרות זה אור גנוז. אומרים לנו

הרבה פעמים שהבריאה "בראשית ברא", היא דבר
שנגנז ורק לאחר מכן ה' החזיר אותה ברמה שאנחנו

יכולים לקלוט וזה מה שיש אצלנו. ואז כמובן

נשאלת השאלה מה קרה עם מה שנגנז? התשובה
היא שזה העולם הבא, החסידים מפרשים שהגניזה

היא לא לעולם הבא אחרי המוות, אלא העולם הבא
אליי, העולם שבא לקראתי, העולם שאני מביא לי.

המילה אור כמובן גם נגנזה, כאמור, ומובן לפי
פירוש זה שהיא נגנזה אל תוכי, אל פנימיותו של

כל אחד. אגב, מי שיבדוק אחרי כמה מילים

מתחילת התורה מופיע המילה 'אור' יגלה שזו
המילה העשרים וחמש, מילה כה.

לצלילי השיר המוכר "בִּאֲנֹחַ שֶׁךְ לִגְרֵשׁ. בְּיָדֵינוּ אֹר
וְאֵשׁ. כָּל אֶחָד הוּא אֹר קֶטָן, וְכָלֵנוּ - אֹר אֵיתָן."

אנחנו מדליקים נרות. אך אנו עושים זאת בלי

להבין למה להדליק ומה אנחנו שרים. יש עומק כל
כך גדול בשיר הזה. קודם כל "כל אחד הוא אור

קטן". בכל אחד יש אור קטן, ומה שאנחנו עושים

בחנוכה זה לנסות לגלות אותו לעולם. להדליק את
האור הקטן שלי. יש הלכה שלפיה הדלקת נרות

במקומות ציבוריים לא מוציאה ידי חובה ועיקר
המצווה הוא ההדלקה בבית. כל אחד צריך להדליק

בביתו, כי זה האור הפרטי של כל אחד, זה מה שכל
אחד צריך להאיר. והיופי הוא שזה הנס. אם כל

אחד יצליח להדליק את האור הפנימי שלו זה יהיה
נס, זה יהיה כל כך טהור, כל שאר האורות הטמאים

יסתכלו מהצד בחוסר הבנה.

תחילת השיר קצת קשה כי אם באמת היינו באים
לגרש חושך כשבידנו אור ואש לא היה שום נס, לא

היה חושך לגרש. מישוהו פעם לחץ על המתג האור
בחדר שלו וכשנדלק האור הוא הרגיש שהוא מסלק

חושך או שסך הכל מדליק אור? הרי זו לא חכמה,
לא עשית כלום.

המשך בעמ' 13

סיפור מאת אברהם סולומון

"אני נשבע!", צעק הסמ"ל.

"אני מצהיר!", ענינו כאיש אחד עקב היותנו פלוגת בייניש. "בלי נדר". הוספתי בלחש עקב היותי בן תורה שגדל על כך שלא מבטיחים שום דבר מבלי לסייג את ההבטחה באמירת "בלי נדר".

הנני נשבע ומתחייב בהן צדקי לשמור אמונים למדינת ישראל לחוקיה ולשלטונותיה המוסמכים, לקבל על עצמי ללא תנאי וללא סייג עול משמעתו של צבא ההגנה לישראל, לציית לכל הפקודות וההוראות הניתנות על ידי המפקדים המוסמכים ולהקדיש את כל כוחותי ואף להקריב את חיי להגנת המולדת ולחרות ישראל שעשעה אותי העובדה שפלוגת ג'ובניקים בבטר"ר ניצנים נשבעו להקריב את חייהם במידת הצורך, הרי מה הסיכוי שאחד מאתנו יגיע קרוב לסכנת חיים במהלך שירותנו? ובכלל, איך אדם יכול להישבע להקריב את חייו, הרי זה נוגד אינסטינקטים בסיסיים ביותר? אבל עברו כמה חודשים מאז, והשבועה הייתה כבר זיכרון רחוק.

"לא! אני לא מוכן לנסוע!", צעקתי אל אבי כאילו הנידון היה תלוי בו. "ודיברת כבר עם המפקד החדש שיהיה לך? ביקשת ממנו להגיע רק ביום ראשון?", שאל אבא שלי בניסיון למצוא פתרון. "כן". השבתי להורי בנימה אשר הביעה מעט עצבים על כך שהוא לא יכול היה לעזור לי.

היום היה יום רביעי בערב, אני זה עתה שבתי עם הוריי מטקס סוף קורס רכזי מסורת ורוח של הרבנות הצבאית. בטוח הייתי שעד יום ראשון אוכל להיות בביתי, להתאפס לאחר הקורס ולהתכוון לקראת השלב הבא בחיי, בו אשהה עם גדס"ר נח"ל בקו בואכה שכם. להפתעתי המרה, בתום הקורס, כאשר נתנו לי את מספר הטלפון של רב חטיבת הנח"ל, הוא דרש ממני להגיע עד למוצב ביום למחרת- יום חמישי, כדי למלא טופס טיולים. דרישה זו, וההלם המוחלט שהתלווה אליה, הכניסו אותי לחרדה מרקיעת שחקים אודות היום הקרב ובא. כה לא חפצתי בארבע שעות של נסיעות אוטובוסים לכל כיוון. וכמה משחית יהיה להציג את עצמי לחיילים כאשר אני במצב רוח שכזה, הרי כל משימתי הייתה להיות הדמות שמהווה רוח חיובית של שליחות מדהימה בקרב המחנה.

"טוב", אמר אבי מורי בטון שהביע הכרעה, "זה מה שעושים- מחר בבוקר אנחנו הולכים ביחד לתפילה ומשם נוסעים באוטו עד הבסיס החדש שלך. נעשה מזה יום של צחוקים, נעצור בדרך לקנות אוכל, יהיה גדול!"

הבטתי אל אבי במבט מעט משועשע על ניסיונו הכושל להלהיבני, אך לאחר רגעים אחדים נשאני ליבי לראות כי כבר הייתי מעודד, ולו קצת. "יאללה", השבתי, "בא נלך על זה."

למחרת השכמנו קום, התפללנו שחרית ונכנסנו למכונית. המסע עם אבי היה מתוק מדבש. לאחר דקות ספורות, רגשות חוסר צדק לגמרי פרחו מליבי. לאחר שעה וחצי, הגענו למוצב אשר שכן סמוך לשבי שומרון. נעצרנו מחוץ לשער הבסיס, שם שקד חייל בשמירה.

"מי אתם?", שאל החייל בטון נימוסי. "היי! אני אברהם!", הצהרתי באופן המביע התרגשות, "אני הרכז מסורת ורוח החדש של הגדוד." "נעים מאוד אחי, אני תומר, אין לי מושג מה זה רכז מסורת ורוח, אבל זה נשמע מגניב!", השיב תומר, אשר כעת היה עם חיוך גדול ומזמין. "התפקיד הוא פחות או יותר ליצור אווירה מטורפת בגדוד, דבר שיוביל לרוח לחימה, ומלא מוטיבציה. וגם לדאוג לצרכים של החיילים הדתיים.", הסברתי. "באמת חסר כאן קצת רוח", ענה תומר, "ברוך הבא לגדוד!"

נכנסתי לבסיס, עברתי בין התחנות השונות בטופס טיולים, הכרתי שלל מכרים חדשים, ולאחר כשעה, חזרתי לרכב, בו אבא שלי שח עם תומר. נכנסתי לאוטו ונסענו הביתה. בדרך חזור, כל חששותי לגבי ההתאקלמות ביחידה החדשה נהיו כלא היו. השבועות חלפו, ובסיעתו של א-לוהי הרוחות, הצלחתי ליהנות בגדס"ר נח"ל. השבוע שאבי מורי כה ייחל לו סוף כל סוף הגיע. מזה כבר שנה, התעסק אבי בכתיבת ספר תורה לעילוי נשמת סבתי המנוחה. באותו יום חמישי, אבא שלי ארגן הכנסת ספר תורה חגיגית במיוחד בבית הכנסת שלנו. הוא דאג לאירוע מא' עד ת', כולל צלם, להקה, קייטרינג, הזמנת אורחים מרחוק ומקרוב, ועוד זרועו נטויה.

בשלישי בלילה קיבלתי את הפקודה הגורלית. יורדים לעזה למלחמה. כבר היה בידי רובה M16 מקוצר, עקב היות לי שמירות באותו השבוע. ברביעי בצהריים עלינו כל הגדוד עלי אוטובוסים, כדי לרדת לשטחי הכינוס. נעצרנו בתחנת דלק על אם הדרך, על מנת שהאוטובוסים יתדלקו והחיילים ייקנו מאכלים לערב עליהם את הנסיעה.

בזמן שכולם אכלו הסתובבתי בין לוחמי הגדוד, ודיברתי על ליבם מעט. התרשמתי שהם ציפו שאהיה מעט יותר

המשך מהעמוד הקודם:

דומיננטי בהווי של המבצע. משום כך, כאשר כולם עלו חזרה לאוטובוסים, עליתי לאוטובוס של כל פלוגה ופלוגה, בטרם ייסעו, והוצאתי אותם ידי חובת תפילת הדרך. לאחר כל תפילה נעניתי "אמן!", הנשאג בקול הולך ולא יסוף.

באותו הלילה, הגענו לשטח הכינוס הראשון, אשר עדיין היה רחוק מעזה והיה קרוב יותר לערד, שם התאספה כל חטיבת הנח"ל. לאחר שהתמקמתי באוהל עם יתר אנשי המפקדה הזכרים, התקשר אליי רב החטיבה, סיפר שגם הוא נמצא בשטח הכינוס, וביקש לראות אותי. יצאתי לקראתו, ולקראתי מצאתי.

"ערב טוב כבוד הרב!", אמרתי כאשר אדרנלין נטף מפי. "ערב טוב צדיק. מה שלומך?" השיב הרב ואז שאל. "אגדי! אני לא מאמין שאני אשכרה הולך להיות חלק מ'לאקשן' אמתי! ופשוט מדהים לראות את חיבורם של הלוחמים ליהדות בשעת מלחמה." השבתי לו. "כל הכבוד על ההתלהבות, ממש עושה אור בעיניים. אבל עכשיו לשאלה האמתית- אתה רוצה להיכנס לעזה?" הסתכלתי על רב החטיבה בתהייה. "בכיף. ענית, אבל מה אני אעשה שם?" "אתה יודע, תהיה עם הלוחמים, תגביר את הרוח." נשמע שיא המגניב, אבל האם זה מהווה סיבה מוצדקת להיכנס למצב של סכנת נפשות?" "בוודאי! המורל של החיילים הוא הפקטור החשוב ביותר להצלחה במשימה" חשבתי לרגעים אחדים אשר חשו כנצח.

ליבי הכריע. "יאללה! אני נכנס!" אמרתי עם אדרנלין מהול בחרדה. הרב צחק. "סתם בחנתי אותך לראות כמה אתה מסור, ועמדת במבחן." זאת אומרת שאני נשאר מחוץ לעזה?" "לא, אתה תהיה בפנים, אבל בתוך נגמש. אתה רק צריך לצאת אם חלילה יהיו גופות לפנות." הסתכלתי על הרב בהשתוממות. "תשמע, יש עוד איזה עניין-" פתחתי, "אבא שלי עושה הכנסת ספר תורה מחר באפרת, יש איזשהו סיכוי שאוכל לצאת בשביל זה?" "תראה, עקרונית יש רכבים צבאיים שנוסעים מכאן כל הזמן דרך דרום הר חברון בציר 60 לכיוון גוש עציון וזה ייקח פחות משעה להגיע מפה לאפרת, אבל זה קצת בעייתי, כי יכול להיות שתפספס את הכניסה הקרקעית אם תיסע." ענה הרב. "הבנתי. תודה כבוד הרב."

לפתע, ניגש אליי רופא הגדוד. "אברהם," פתח הוא ואמר, "נכון ביקשת הפנייה לרופא מומחה? קיצר, יש לך תור בצריפין ביום שני. יש לך גימ'לים עד אז." בכל עת אחרת, מודעה זו הייתה חלומו של כל חייל, ואני הקטן ביניהם. אך בשעת חירום היו לי דברים יותר

חשובים לשקול מלבד כמות הזמן בה אשהה בבית.

4 // העלון לחברי ולבוגרי הפריקט

"ואני חייב לקחת את הגימ'לים? כי אני ממש לא רוצה לפספס את הכניסה לעזה, החבר'ה זקוקים לי." "אם אתה רוצה, אתה יכול להישאר ולא לצאת הביתה." השיב הרופא. פתאום עברה במוחי הברקה. "אני יכול גימ'ל אחד רק למחר?" שאלתי. "לא. זה לא עובד ככה."

פתאום נעשיתי רב אונים. לא היתה הבחירה תלויה אלא בי. מוכרח הייתי לבחון את סדר העדיפויות שלי, ולפסוק האם ראוי לי לעזוב לכמה ימים על מנת לכבד את אבי, ולהסתכן בכך שאחמיץ את השעה בה לוחמי יהיו זקוקים לי ביותר, או שמא הפעולה הראויה הייתה לומר לאבי ולאמי לא ראיתיו, ולהישאר עם הגדס"ר. אובד עצות הייתי מרוב ברירות. הרבה יותר ערב להיות קרוב הנסיבות. החלטתי שחכם אהיה יותר בצפרא למחרת, ושעליי להפקיד את רוחי ביד קוני ללילה. צחצחתי את שיניי, מילאתי כלי במים לנטילת הידיים של הבוקר, החלפתי לנמנמת, והתקדמתי אל עבר האוהל. ניגש אליי תומר, החייל שפגשתי ביומי הראשון במוצב, אשר היה לי לרע בכל תקופת ההתאקלמות שלי בגדוד. "לילה טוב תומר!" אמרתי בשרירותיות.

"אברהם, אני צריך לדבר איתך. אני מפחד למות בעזה. יש לך איזו דרך להרעיל אותי?" מושג מזערי לא היה לי בנוגע לכיצד לענות לחייל. מה אפשר לומר לאדם, כדי להצדיק בעיניו את מסירת נפשו? מצאתי איזו דרך להתחמק מלענות, והלכתי לישון.

"בוקר טוב אבא!" אמרתי בשח-רחוק הנייד שלי, לאחר שהתעוררתי והתפללתי שחרית. "בוקר טוב אברהם! היום זה היום הגדול! מתי רואים אותך?", נימת הציפיה בקול אבי הרגישה כמו חנית תקועה בליבי. "תשמע אבא, התחילה מלחמה בעזה, וגאי כבר נמצא בשטחי הכינוס, אני לא יודע אם אוכל להגיע בכלל להכנסת ספר התורה." "אבל אתה תעשה את השמחה בשבילי. אין לך שום דרך להגיע?" הגיב אבי. החלטתי לענות לו בכנות. "אז ככה, אם אני רוצה, אני יכול להיות בגימ'לים עד יום שני, אבל אני לא בטוח שזה הדבר הנכון לעשות, בעצם, עכשיו שאני חושב על זה, ברור לי שאני צריך להישאר פה. אני מה זה מצטער, אני יודע כמה האירוע הזה חשוב לך." "אין דבר" השיב אבי מורי באצילות, "אתה יודע מה הדבר הנכון לעשות. כל הכבוד."

המשך בעמ' 10

בעד ונגד: הקלות

בעד - צביאלי רוזצקי

הקלות. אומנם הקלות זה סוג של עצלות, והיום לכל ילד שני יש הקלות למיניהם, ובכל זאת, זה לא סתם. היום לכל ילד יש אלף הסחות דעת וקשה פי עשרים ללמוד בכיתה. המאבחים אינם יכולים לסרב לילד עם בעיות למידה, כי ככה הוא פשוט לא ילמד. לכן לכל כך הרבה ילדים יש הקלות היום... ומי אמר שזה שלהמון ילדים יש הקלות זה דבר רע? זאת הרי האופציה היחידה בשביל אותם ילדים להצליח בלימודים! מצב שבו לא יהיו הקלות, או הקלות לפחות תלמידים, רק יפגע בתלמידים.

יש הטוענים כי ילדים מזייפים בעיות לימודיות כדי להשיג הקלה, אך טענה זו נפסלת במהירות מכיוון שהמאבחים יודעים להבדיל בין ילדים עם קשיים לימודיים לבין ילדים המזייפים בעיות לימודיות... עוד דבר, הקלות אינם דבר זמני, הקלות עוזרות לילדים גם כשהם גדלים והולכים לאוניברסיטה... אחרי הכל, הקשיים של תלמידים אינם עוברים עם השנים. לסיכום, הקלות זה פיתרון נהדר לבעיה הגדולה שאנחנו ניצבים מולה... ואין שום פסול בכמות גדולה של ילדים עם הקלות בשל קשיים לימודיים.

נגד - מוריה שפלר

בכיתה ח' כשמורה הציעה לי לעשות אבחון זה היה נשמע לי דיי טוב, למה שאני לא ארצה הקלות בלימודים? דיברתי על זה עם ההורים שלי והם אמרו לי שאין סיבה וותירצו שהבית ספר מנסה לדחוף את זה לתלמידים במקום להתמודד עם הקשיים שלהם. לקח לי שנה להבין שזה נכון. בהתחלה שמעתי על הקלות שהיו נשמעות לי טיפה מובנות כמו הקראה למשל (שאחרי זמן מה הבנתי שגם זה לא נחוץ), אבל באמת? מבחן עם חומר פתוח? בבית -ספר, בבית, בתנועות הנוער ובכלל בכל מוסדות החינוך מחנכים אותנו לא לוותר "אין דבר כזה לא יכול יש לא רוצה", "תתאמץ- תצליח" וכו'. איפה זה בא לידי ביטוי?! בתי- הספר רואים תלמיד שמתקשה בנושא מסוים ובמקום לעזור לו באמת, ללמד אותו איך להתמודד עם הקשיים שלו

- הם נותנים לו הקלות.

לי אישית יותר קל כשמקריאים לי את המבחן- ברור! למי לא?? זה יפה מאוד שמקלים עלי ועוזרים לו אבל יש גם את עניין ה"להתמודד", לעבוד קשה על הדברים שאתה לא מצליח בהם, גם אם זה דורש השקעה, הרי זה מה שבית הספר מחנך אותנו, לא? אני חושבת שאם הייתי מקשיבה למורה שלי ועושה את האבחון לא הייתי מגיעה לאיפה שאני היום, בזכות זה שלמדתי בעצמי לשלוט בריכוז שלי, התקדמתי, הכל עניין של רצון. אני מציעה להורים ולבית ספר במקום להגיד לכל תלמיד שני ללכת לאבחון, ולהראות לו שזה בסדר לוותר אם יש דרך קלה יותר, לעזור לו להתמודד עם האתגר, ככה הם באמת יעזרו.

סקר מס' 2 נשלח אל חברי הפרויקט ובוגרים בנפרד ובו השאלה המעניינת:

לו היית פוגש/ת איש זקן ונאה שהיה מציע לגלות לך מה הייעוד שלך, במה היית בוחר/ת?

בקרב חברי הפרויקט, החלוקה ברורה, רק כשליש (34%) מחברי הפרויקט שענו על הסקר, ענו שהיו רוצים לדעת, לעומת רוב ברור (66%) שענו שהיו מעדיפים לגלות בעצמם עם הזמן. תשובות נבחרות:

- אני לא רוצה לחיות לפי משו שקובעים לי מראש אני רוצה לעשות את כל הדרך בלי לדעת מה התוצאה

- אני חושבת שחלק בלתי נפרד מהייעוד שלנו בחיים הוא בעצם לגלות מהו הייעוד שלנו.. הרי העיקר בחיים זה בעצם הדרך שעברנו שהביאה אותנו להבנה של מהו הייעוד שלנו בחיים. דוגמה המפשיטה את השאלה (משל)- אם אתם באמצע מבחן במתמטיקה ולא מצליחים לענות על שאלה מסוימת האם תסכימו לכתוב את התשובה שהאיש הזקן אמר לכם- לא, כי

מעבר לזה שרוב הסיכויים

שהאיש הזקן לא בהכרח

צדק לא ייתנו לכם ניקוד על

התשובה הזאת.. כי מבחינת

הבוחן העיקר זה לא התשובה

עצמה, העיקר זה הדרך שבה

הגענו לתשובה..

- א. אסור, זה אוב וידעונים

ב. בשביל מה אני חי אם לא בשביל לגלות מי אני אהיה, עם מי אתחתן, איפה אגור?

- לא מאמין לו שהוא יודע

- זה הורס את מהות החיים של גילוי הייעוד

- אין לי כל כך תשובה, אבל.. למה שמישהו אחר יגיד לי מה הולך להיות איתי? אני חושבת

שהמסע אחר הייעוד הוא התהליך המשמעותי בחיינו, ולא הגילוי לגבי הייעוד עצמו

- בדוק חרטטן וכייס לי את הארנק

- אני לא מדברת עם זרים

- אני לא מאמין שלבני אדם יש ייעוד מסוים, אז הייתי מבקש מהזקן בנימוס שיפסיק לבזבז לי

את הזמן ולזבל לי את השכל

- אני אעריך הרבה יותר דברים שאני משיגה ע"י עבודה קשה מאשר דברים שמושגים בקלות

- הסקרנות הרגה את החתול

- הייתי כזה אומר, אחי מה איתך? הכל בסוודר?

**34% רוצים לדעת
66% מעדיפים לגלות
בעצמם עם הזמן**

בקרב בוגרי הפרויקט לעומת זאת, הרוב בפער קטן של 52% דווקא אמרו שהיו רוצים לדעת:

- לדעת אם אני בכיוון, זה דבר שמעניין לדעת
- התלבטתי הרבה, אבל נראה לי שבסופו של דבר לא הייתי מסוגלת להתגבר על הסקרנות
- זה היה חוסך לי המון זמן בחיפוש אחר הייעוד שלי, ובמקום לחפש את הייעוד שלי הייתי כבר מתחיל להגשים אותו. בנוסף, הוא זקן והוא נאה, מה לא נקשיב לו?
- זה היה חוסך לי הרבה זמן וכאבי ראש להבין מה הייעוד שלי
- לא הייתי רוצה לגלות שנועדתי לאסוף לכלוכים בפארק העשור או משהו כזה
- תמיד שאלתי את עצמי מה היעוד שלי בעולם
- מי יכול לסרב לאיש זקן ונאה?
- יעוד זה דבר שכל אחד חושק בו, ומבחינתי המרכז בו זה לפעול להגשמתו ולא לגלות אותו..
- זה יפה לבחור שהיית מעדיך לגלות בעצמך, אבל יש בזה סיכון שלא תגלה.. ובסופו של היום, למרות מה שאנחנו טוענים בדור שלנו.. הדבר המשמעותי הוא לעשות את הייעוד שלך ולא רק ללמוד לגלות אותו

52% רוצים לדעת
48% מעדיפים לגלות
בעצמם עם הזמן

נימוקי הבוגרים שענו שהיו מעדיפים לגלות בעצמם עם הזמן:

- נשמע לי מוזר
- יש סיבה שאין כזה זקן
- כמו בסקר הקודם: אם אתה לא מגיע לזה בעצמך זה לא שווה
- חלק מהיפוי זה לגלות עם הזמן ולזרום עם לאן שהחיים שלך לוקחים אותך
- עדיף להשקיע ולחפש את הייעוד בעצמי כדי לא לצאת בטעות למסע ליצרו בגלל אי הבנה..
- כך אוכל להיות מכוון מטרה, ולבצע את היעוד שלי בצורה הטובה ביותר! יותר נסיון בחיים
- הייתי רוצה לדעת אם אני על השביל הנכון להגיע לייעוד שלי ואם לא אז מה אצטרך לשנות כדי להגיע לייעודי
- יש לי חוק ברזל המלווה אותי בחיי: לעולם לא ללכת למגידי יעודים נאים. אז זה פשוט נוגד את הערכים שלי

◇ י"א, אוריה

היוש זאת שוב אני- סולי

אז ככה רציתי לשתף אתכם קצת במה שעובר עליי- כמו שאתם בטח יודעים אנחנו עוברים תקופה לא פשוטה בכל מה שנוגע למצב הבטחוני בארצנו ובמדינתנו היקרה לנו מכלל. ואת האמת שאני קצת מבולבלת- אני מרגישה לא יעילה ושאיני נהיית אדישה למצב. בטח תגידו- "אבל מה כבר יש לנו לעשות במצב הזה, זה לא כאילו שיש לנו השפעה על החלטות הממשלה בנוגע למצב הבטחוני"- אז אתם צודקים, אבל מה שכן- יש לנו השפעה מאוד משמעותית על עצמינו ועל הסובבבים אותנו- אני חושבת שהשאלה היא לא כיצד אנחנו מונעים או ממעיטים את הטרור- הרי לפי דעתי אין לנו באמת דרך לעשות זאת- השאלה המרכזית היא- מהי הגישה שלנו לטרור הזה- וכיצד אנו מחליטים להתמודד איתו. אני סבורה כי אין תשובה ספציפית לשאלה זאת- הרי לכל אדם יש דרך התמודדות שונה אשר אופיינית רק לו. הרבה אנשים אומרים- "פיגועים זה לא שגרת חיים"- כשחושבים על זה, עם כמה שזה מזעזע, הפיגועים האלו והטרור הזה כן הפכו להיות שגרת החיים שלנו- במיוחד כאן באיזור גוש עציון. אבל האם זה לגיטימי שנרצחים סביבנו עשרות אנשים על ידי ילדים בגילנו שפשוט קמים יום אחד- לוקחים סכין מהמטבח והולכים לבצע פיגוע טרור? האם זו צריכה להיות שגרת החיים שלנו? הצער, הפחד, הכעס, ואנחנו כאן- חסרי אונים, לאט לאט מתרגלים למצב הלא שפוי הזה- לאט לאט נהיים אדישים לכל הדם שנשפך מעמינו ועל אדמתינו. מה נעשה? אני חושבת שהתשובה הכי כללית היא- נחייה- נחייה ללא פחד, נחייה בלי בושה, נחייה בגאווה, נחייה באהבה, נחייה באחדות, פשוט נחייה- ובכך נכבד את הנרצחים זכרונם לברכה, ה' יקום דמם, פשוט נחייה- ובכך נשבור את האויב.

אני אעזוב

פרפר לכוד מנסה לצאת לחופשי, והמלכודת מלטפת אותו, כי היא יודעת שבסוף הוא ישתחרר, אם אני באמת ארצה. ציפור דרור בלהקת עטלפים, כמהה לקשת, אך העטלפים הם חבריה וכל עולמה, ואני פוחד לסלול לבד דרך אל האור. הדמעות נסתרות ושוטרות תמיד, אני יודע שאני אעזוב, הם יתלשו אותי מליבם, ואשאר עם מילות פרידה יפות וריקות, עם זכרונות שזולגים מבין האצבעות, ועם חלל מדמם בלב. אני פרח קטן ובודד, עזבתי עץ זית שכולו קמטים, ואולי אין לי עבר, אבל אני אני ולא מה שרציתם.

רעות שנקמן / שירבוטים של 4 בבוקר

י"ב, נווה חנה

נשבר לי ממסכמות חברתיות,
נשבר לי שכל הזמן אני צריכה למלא ציפיות,
נשבר לי שמנסים לדחוס אותי למסגרות
קטנטנות שלא משאירות מקום לנשום.

נשבר לי כי עוד מעט גם אני נשברת,
מתקרבת לאט לאט לקצה היכולת.
צועקת בלב על המציאות המעוותת.

נשבר לי למרוח מילים ריקות,
למלא איתן את החלל בשיחות מיותרות.
נשבר לי לראות מסביבי אנשים כבויים,
אנשים שחטפו כאפה אחת יותר מדי מהחיים.

רוצה לקחת מגבת,
לעטוף בה את היד ואז עם כל הכוח שיש לי
לנפץ ת'מציאות.
אבל זו לא חוכמה,
תמיד קל להרוס.
אחרי זה יגיע האתגר האמיתי.
לאט לאט ובסבלנות אאסוף את השברים,
אצור שינויים קטנטנים.
פה אוסיף קצת צבע,
שם קצת רצינות.
פה אפחית את הלחץ ואוסיף חיוך.

כי מי קבע מה אסור,
מה מותר,
מה צריך,
מה אי אפשר.
זה דבר כל כך סובייקטיבי.
לכל אדם יש מסגרת שונה,
בגודל שונה,
צבע שונה,
חומר שונה.
וזה היופי בעולם,

אף אחד לא מושלם,
אבל כשכל אחד מבין ומביא את המסגרת שלו
לכולם,

זה יוצר מצב שהכי קרוב לשלמות שאפשר.
כי אוטופיה לדעתי היא קבלה עצמית וסביבתית.
כאשר הסביבה מספיק מאפשרת לפרט למצוא
את המסגרת המיוחדת שלו ומקבלת אותה עם
הפגמים והיתרונות,
נוצרות התמונות הכי יפות.

אבל כרגע המצב רחוק מלהיות אוטופי,
ואני כבר מתחילה לפתח אופי מיזנטרופי.
כי כמה עוד אפשר להיות שפחה למוסכמות,
להילחם עם עצמי כדי להתאים למסגרות.
אני יותר מזה,
וגם אתם!
צריך רק להאמין ולהבין שאת השינוי אנחנו
צריכים לעשות.

הוספנו לעיתון

ארבעה עמודים!..

בוגרים וחברי פרויקט

מוזמנים

לשלוח קטעים, סיפורים,

שירים, טורים ועוד

למייל:

haproyekt.eiton@gmail.com

ניסיון לעשות סדר בכמה מחשבות...

יש הרבה שאלות שמטרידות אותי. באופן אירוני, לכל השאלות הללו אין תשובה וכנראה גם שלא תהיה. אני לא מדבר על שאלות מיוחדות. שאלות שאני מאמין שעלו לכל אחד בשלב זה או אחר: האם יש אלוהים, לשם מה אנו חיים, האם העולם הוא מקום טוב וכולי.

רציתי להתמקד בשאלה אחת שמעסיקה אותי בלי סוף: משמעות.

האם יש משמעות לחיינו? האם מה שאנחנו עושים משפיע או שכל מה שאנו עושים הוא כלום?

אם לומר את האמת, בגלל היותי אדם עם נטייה קלה למרמור, אני בדרך כלל נוטה לאופציה השנייה. כן, אני חושב שמה שאנחנו עושים הוא חסר משמעות. ולא, אני לא מזלזל במה שאתם עושים. "מה שהיה הוא שיהיה ומה שנעשה הוא שיעשה ואין כל חדש תחת השמש." כך כתב שלמה בספר קהלת. משפט זה מנסח באופן מדהים את התחושה. אני מבקש שכל אחד רגע יעצום עיניים וידמיין מה היה קורה אם (חס וחלילה, טפו טפו טפו) הוא היה עובר מהעולם. מה היה קורה? משפחה מתאבלת, כמה חברים שיהיו עצובים לזמן מה וזהו. זה הכול.

עכשיו הייתי רוצה לדבר על משמעות בתור "מטרה" אישית ופרטית של כל אחד. כי בסופו של דבר, משמעות זה עניין של השקפה. חשוב מאוד שכל אחד ימצא משמעות, גם אם בדבר קטן, כי המשמעות היא מה שבסופו של דבר דוחפת אותנו הלאה, כמו שכתב ויקטור פרנקל בספרו "האדם מחפש משמעות": "אין לך דבר בעולם, שעשוי לעזור לאדם להתגבר אף על הגרוע מכל, כמו הידיעה כי יש פשר לחייו. הרבה חוכמה גנוזה במאמר נטשה: 'מי שיש לו למה שלמענו יחיה, הוא יוכל לשאת כמעט כל איך'." שוב אני אומר, לכל אחד יש את המשמעות שלו.

יש אחד שהמשמעות שלו תהיה לעבוד את א-לוהים, יש אחד שהמשמעות שלו תהיה להפוך אותו ואת הסביבה לטובים יותר ויש אחד שיטען שהמשמעות של החיים היא להנות ולנצל אותם. והכי חשוב לא לזלזל. כי דבר שלנו נראה שטותי וריקני הוא הרבה פעמים משמעותי ביותר בשביל האחר, ולנו בתור בני אדם אין זכות לקבוע מה המשמעות הנכונה לכולם. אני מאחל לכולכם למצוא משמעות לחיים, דבר שידחוף אתכם קדימה, ומקווה שנזכה לכבד את המשמעויות אחד של השני.

טור / אנונימי

אתה, דווקא אתה, המורה.

האחד שהבין אותי וקיבל אותי למרות מה שאני חושב,

למה דווקא בך האלוהים שלח את ידו?

למה כל המשפטים כמו "נסתרות דרכי השם" שכל כך שנאת, ואמרת כדי לצחוק על שאלות ללא תשובות שהיו לי, למה עכשיו הם בכל מקום?

למה אתה לא פה כדי להגיד לי למה אתה לא פה, המורה?

למה אני בכיתי, אחרי 4 שנים רצופות של יובש בעיניים, למה דווקא 4 ימים רצופים בכיתי?

בבקשה, המורה, אני לא יודע כבר מה להרגיש.

ובבקשה, אתה למעלה, נכון?

אז תבקש מהאלוהים שצחקתי עליו, איתך, שיישלח עוד אלפי אנשים כמותך.

כי אתה לא מספיק לעולם.

פינת השיבוטה

ניתוח וביקורת שירה עברית מודרנית / מיכה הכהן

עוד מזמנו היקר של הקורא ונפנה מיד לניתוח השיר הראשון שלנו.

"הסבון בכה מאוד אהוד לא רוצה בי עוד..."

תרגיל קצר: אני מבקש מהקורא האובייקטיבי וחסר הפניות, להקדיש כמה רגעים מזמנו ולקרוא את השורות הכתובות מטה:

מציפה את הרצפה במים אומרת: "מלוכלך כאן, מלוכלך! אתה רק עומד ומסתכל! אתה אדיש כל כך!"

לא רואה את הלכלוך, למרות המשקפיים! אני אשבור לך אותם ממילא כבר אין לך עיניים!"

שורות אלו, שלעין בלתי מזוינת נראות לכם בתחילה, בצדק רב, כהטחת עלבונות סולידית למד מצד פולניה מתוסכלת בשלהי שנות השבעים שלה כלפי בעלה חסר האונים, הן למעשה רגע השיא בשיר "אבן-ספיר" מלהיטיו של האומן הדגול אהוד בנאי. נניח לרגע את הביקורת בצד וננסה להעיף מבט בוחן בשורות.

"מלוכלך כאן מלוכלך" חזרה כפולה על המילה "מלוכלך", באה לבטח להדגיש את הלכלוך הרב שנמצא על הרצפה בעת ההתפרצות. טוב, הגיוני... אהוד ממשיך- "אתה רק עומד ומסתכל, את אדיש כל כך". שימו לב היטב, "כל-כך" מתחרז כאן עם "מלוכלך".

חדי האוזן מבניכם, מבחינים עתה כי החריזה "מלוכלך-כלכך", מוכרת לכם ממקום כלשהו...הא-אה! עכשיו אנחנו נזכרים! לא היה זה אהוד בנאי שחרז ראשון את המילים "מלוכלך-מלוכלך-כל כך-כל כך", כי עם המשוררת המוכשרת עד כאב, מרים ילן שטקליס שחרזה בשיר הילדים:

היי לכם שלום, מערכת העיתון חושפת היום את אחד הפרויקטים המשמעותיים והמושקעים שנערכו עד היום במסגרת הפצתו (כשלושה מליון שקלים ע"פ מקורות זרים. מ.ה). אמנם, שמועות שונות נפוצו במשך הזמן בקרב נאמני "הפינה הלשונית" הי"ד (דמה של הפינה, לא דמם של הנאמנים שתודה לאל עדיין איתנו ועדיין נאמנים), על כך שהפינה עומדת לעבור בזמן הקרוב רפורמות מטלטלות (כמובן שהצטרפותו של קובי בראיינט לכתיבת הפינה עם פרישתו מכדור-סל מקצועי, הייתה רכילות זולה ותו לא, מערכת העיתון אף פעם לא התלהבה מכישרון התקפי שלא מלווה בהגנה סבירה) ואולם, אנחנו מסירים היום את הלוט מעל פינה חדשה לגמרי. ואצטט פה בקצרה דברים שאמר היו"ר בטקס חניכת הפינה שנערך השבוע בהיכל מנורה:

"מיסודה של 'הפינה הלשונית' שבלי ספק היוותה סימן היכר וחותמת איכות לעיתון 'הפרייקט', אנחנו גאים לחשוף היום את 'פינת השיבוטה' פינה שאכן תשמור על הצביון המתוחכם, האלגנטי והשנון של הפינה הישנה, אבל גם תוסיף נדבך חדש על גביו. 'פינת השיבוטה' תעסוק לא רק בהעשרת הידע של הקורא והנעמת זמנו, אלא תפנה גם לאפיקים ביקורתיים, בתקווה לתקן עוולות שנעשו במשך השנים עם השפה העברית על-ידי זמרים ישראלים עניי-שפה ודלי יצירתיות."

מאחר והדברים אכן מדברים בעד עצמם, לא נבזבז

דני דני מלוכלך/ מלוכלך כל כך כל כך/ אם יבוא היום
לגן/ מי יתן שלום לדן.

"והמשקפיים, פיים-פיים, צר להם על העיניים..."
אבל לא נחרץ את דינו של אהוד על חריזה כושלת
זו קוראים יקרים, כי ככלות הכול, כמה מילים
כבר מתחרזות עם מלוכלך (138 ע"פ חרוז.קום).
נמשיך בקריאה: המנקה, הסובלת מהתמוטטות
עצבים, טוענת גם שהאומלל: "לא רואה את
הלכלוך, למרות המשקפיים", כאן ניתן לראות כי
מוטיב הלכלוך, ממשיך גם בשורה הזאת (באופן
טבעי כדי לשרת את הסנילים מבינינו שלא זוכרים
אותו מן השורה הקודמת), בנוסף לכך, מצוין כי
הגבר המותקן ע"י האישה, מרכיב משקפיים,
עובדה שתשרת את השורה הבאה: "אני אשבור לך
אותם ממילא כבר אין לך עיניים!".

סליחה, אני חייב לעצור רגע חברים. איזו
ברוטאליות! לשבור לו אותם?! למה?! בהתחלה
באת אליו בטענות כי הוא לא רואה את הלכלוך,
ואח"כ את רוצה לשבור לו את המשקפיים כי אין
לו עיניים?! גברת! איך הוא היה אמור לראות את
הלכלוך אם אין לו עיניים?! מסכן!

אבל לא, חדל. עצור סוסים. בואו ניתן לזה צ'אנס
שניה. בואו ננסה להבין. נלך עם אהוד רגע...

נגיד שהוא לא רואה את הלכלוך וזה באמת
מעצבן, כי וואלה מרגיז שמלוכלך ורק אתה שם
לב, פייר, זה מרגיז. למי זה לא קרה?! (כהרגלנו
בקודש התשובה במהופך בסוף המדור). עכשיו
מילא, שלא היה רואה את הלכלוך, אבל בלי
המשקפיים, אז היינו אומרים-סבבה. הוא לא ראה
את הלכלוך--למה?-- כי המשקפיים לא היו עליו!
(שכח ברכב נגיד), אמה מה?! במקרה שלנו- יש לו
משקפיים והוא עדיין לא רואה! אז זה מרגיז! יעני,
למה המשקפיים אח שלי?! ואז--- "אני אשבור לך

אותם"- אגרסיבי, אלים, לא יעיל, לא חינוכי, אבל
מובן. So far so good..."אני אשבור לך אותם"
כי הן גם ככה לא עוזרות לך או...או..."אני אשבור
לך אותם" כי זה...זה...מעצבן שאתה לא משתמש
בהן, אבל לא, פה קבור הכלב.

"אני אשבור לך אותם ממילא כבר אין לך עיניים"-
נראה לך הגיוני?! נראה לך הגיוני אהוד שרק
בשביל החריזה הכושלת של "משקפיים-עיניים"
תכניס לשיר שלך כזה משפט אלים, ברוטאלי
וחסר כל הגיון?! הגיוני?! למה לא לכתוב פשוט
"אני אשבור לך אותם, אין על מיתות קומתיים" או
"לא התקלחתי כבר שנתיים"?!
"מסתמן: משפחת בנאי- משפחה עם משקפיים"

חשבתם שבזה נגמר העניין? בוודאי תשמחו
לשמוע שבאותו אלבום ממש של אותו משורר
נטול כל מעצורים מצוי מקרה משקפיים נוסף! ולא
על דרך המשל אני מדבר פה יקריי, כלל לא! בשרי
"רגעי קסם" הממשיך את האלבום שובר הקופות
מבית בנאי אנחנו כבר שומעים על תופעה שונה
לגמרי!

"לאט לאט חסכנו כסף לדירה בבית משותף מול
הפרדס של גבעתיים,
את רשמת את הילדים לספריה, היינו משפחה
קטנה עם משקפיים."

משפחה קנה עם משקפיים! מה היא משפחה עם
משקפיים, את מתקשים חריפי שכל וחדדי קריאה
שכמותכם?! אבוי, קצרה היריעה מלפרש ואולי
קצר מוחנו מלהבין. אולי משפחה שמחזיקה
בכספת סודית זוג משקפיים בעל ערך רב?! שמה
משפחה שכל בניה מרכיבים משקפיים?! אני
אמתיק לכם סוד, אל תגלו לאף אחד: דומני
שמשפחה שמתחרזת עם גבעתיים...

◇ (שכח ברכב נגיד), אמה מה?! במקרה שלנו- יש לו

בסוף האור שלי, יש קצת חושך. תסתכל טוב, אתה מבחין בו? שם, בפינה.

בפרטים הקטנים, היוםיומיים.

במחשבה היחידה שנמצאת לי במעמקי התודעה תמיד, בעוד כל השאר מרצדות להן, כבות ונדלקות ללא הרף. באות והולכות, בוערות בעוצמות שונות בלי הפסקה.

שם, במקומות שבין העיגול שלי לבין הריבוע שהכריחו אותי להיכנס אליו. בין העיגול הגדול והבוהק שהייתי מאז ומתמיד, לבין כל המסגרות שאני נמצאת בהן עכשיו, כי אמרו לי שככה הגדולים צריכים לעשות.

החושך הזה, הוא בגלל שניסו לדחוף את העיגול הטבעי שלי לקופסאות. במקום לקבל אותי כעיגול ולתת לי להאיר, כלאו אותי בריבוע מנוכר ושחור.

אני מניחה שזה לא נשמע נורא כל כך.

אני הרי עיגול ענקי של אור, אני יכולה להאיר גם את הפינות הקטנות האלה בלי בעיה. האור הרי

תמיד מנצח את החושך בכל מקרה.

אבל כשנכנסתי אל תוך המסגרת פתאום ראיתי שאני לא יכולה להאיר יותר את העולם. המסגרת מפרידה ביני לבין היקום, לא מותירה לי ברירה אלא לנסות להאיר רק את מעט החושך שנוצר כששמים בן אדם כמוני בתוך מערכת של חוקים. אבל האנשים החשוכים במערכת החוקים הזאת, הם פשוט מכה. החושך שלהם סמיך כל כך, מוצק כל כך בדעתו, מקובע כל כך עד שאי אפשר בכלל להאיר אותו.

וכשניסיתי אני להאיר אותם קרה הגרוע מכל. לא רק שלא הצלחתי להאיר אותם, איבדתי גם חלק מהאור שלי בעודי צוללת לתוכם. טבעתי באפילה של הנפש שלהם, ואני מאבדת את עצמי עוד ועוד כל הזמן.

בסוף האור שלי היה פעם קצת חושך, ועכשיו הוא רק גדל, ניזון מהאור ההולך וכלה שלי. בבקשה תעזור לי, כי אני בדרך להיות מה שהכי פחדתי ממנו: סתם עוד ריבוע קודר בעולם, שבולע עיגולי אור של אנשים אחרים.

המשך מעמוד 2:

אלא הכוונה היא שהגענו בלי כלום ואז הפגנו את החושך. אז איך זה מסתדר? השיר בעומקו אומר, באנו חושך לגרש ובידנו, בכח שלנו, באפשרותנו, להפיג אותו, כי לכל אחד יש אור ואש, כל אחד הוא אור קטן. אם רק נדע איך להוציא אותו החוצה זה יהיה נס, אם נראה אותו לעולם זה לא יהיה להנות ממנו, אלא זה לראות אותו, זה ההבדל, אנחנו לא צריכים כל הזמן לחפש הנאות, כמו שאומרים: יש דברים שהשתיקה יפה להם. לפעמים לראות דבר זה מספיק גדול, עד שכל מילה מיותרת.

לסיום, ידועה המחלוקת בין בית שמאי ובית הלל, האם כל יום להפחית או להוסיף נר. מחלוקת זו עמוקה הרבה יותר מהפשט שלה, אנחנו באמת כל הזמן צריכים להגביר. מה שהכי יפה בחנוכה זה שכל יום אתה עומד יציב מחדש, מלא שמן, מסופק, אבל מסיים אותו בלי כלום, בלי פתיל, בלי שעווה, הכל נשרף. רק אם אזכור שמחר אני אעמוד שוב מחדש עם כל הכוחות פלוס עוד איזה נר אני לעולם לא אפסיד במלחמה. אולי בגלל זה ראשי תיבות חנוכה זה ח' (8) נרות והלכה כבית הלל.

הנס של חנוכה זה כל שנה ואולי אפילו כל יום, להדליק את האור הפנימי שלי. ומה אני עושה בשביל זה, כמה אני נלחם בשביל זה. ואז, אם נצליח אסור יהיה להנות מהנרות האלה כי הם כל כך טהורים. אנחנו עכשיו בתקופת מלחמה והכל חשך בחוץ, דעאש מאיימים לבוא והחורבן מתקתק את זמנו, עם ישראל במשבר ואולי ניסיון היוונים "להשכיח תורתך" מציץ שנית. לו רק נאיר את האור של עצמנו, ונדע לראות את האור של כל אחד אחר, אולי יתרחש נס. 'נס גדול היה פה', 'בימים ההם בזמן הזה'

חיים (יוג'ין) סוויד

הפעם חיות

קואלה ישנה בממוצע 18 שעות ביום.

(שלום, אני חיים ומהיום אני קואלה).

חילזון יכול לישון במשך 3-4 שנים.

(עזבו קואלה מהיום אני חילזון). פרה יכולה רק לעלות במדרגות, אבל לא לרדת.

(בדיוק ההפך ממני...).

בעולם יש יותר תרנגולות מאנשים.

(מישהו אמר מסיבת שניצלים??). כרישים אף פעם לא ישנים.

(לא פלא שהם כל כך עצבניים).

אם תעצבן גמל הוא ירק עלייך. (במקרים מסוימים זה נכון גם לגבי חמשושים).

קיפודים צפים במים.

(לא יודע למה, אבל זה מצחיק אותי).

- צפרדעים יכולים לאטום אוזניים (יש להם מזל שהם לא שומעים את המבטא הצרפתי הזה)

- צבי ים לעולם לא פוגשים את אמא שלהם

(מרקו הזה בכיין, תאמינו לי)

- האגודל שלך באורך של האף שלך

(לא קשור לחיות אבל זה מצחיק לראות אנשים בודקים את זה).

נפשי דאבה על כך שאכזבתי את אבי, אבל הרגשתי שאני עושה שליחות של פעם בחיים. היום המשיך, כדרכם של ימים. לאורך היום מספר לוחמים נוספים פנו אליי בפניות דומות לזו של תומר. בכל פעם, התחמקתי מלענות באופן ישיר, או שסיפקתי מענה בלתי מספק. מאוכזב הייתי מעצמי. צהרי היום באו וחלפו להם, והראיתי לדעת כי הכניסה הקרקעית לא תחול לפני מוצאי שבת.

השעה שקדה על חמש ומחצה, העת שהועדה לתחילת הכנסת ספר התורה. צר לי שלא הייתי שם, אזי התקשרתי לאמי. "היי אברהם!" ענתה אמי כאשר רעש ההמון ברקע, "מה שלומך הגיבור שלי?" "למען האמת, קשה לי שאני לא שם אתכם. אבא עושה הכל בשבילי, הוא אפילו בזבז עליי יום שלם בנסיעות לשבי שומרון, רק כדי שאני אפסיק להתכבין. הייתי צריך להראות לו שאני נוסע למרחקים בשבילו. יודעת מה? זה בדיוק מה שאני עומד לעשות." "מה זאת אומרת?" תהתה אמי מורתי. "חכי ותראי!"

רצתי אל עבר מ"פ המפקדה. אמרתי לו שהייתה לי אירוע משפחתי שפשוט לא יכולתי להרשות לעצמי לפספס. הוא אמר לי שאם אחזור מיד בתחילת הבוקר, אז הוא מאפשר לי לנסוע. הודתי לו, עליתי על מדי א', וחיפשתי בעקבות מספרי טלפון של נהגי מוניות, בין מערד, ובין מגוש עציון. רובם המוחלט ניתקו לי בפנים, עקב בקשתי שייסעו דרך כביש 60, בתקופה כה מתוחה מבחינה בטחונית. לבסוף, נהג מונית מביתר נענה בחיוב למשאלת פי, אך דרש בתמורה 600. אמנם סכום שכזה מכלה את מרבית משכורתו של תומך לחימה, אך חשתי הקלה כל כך מרובה על שהוא היה מוכן להסיע אותי, שהייתי מסכים לכל סכום.

צלילי הזמר נשמעו מתוך בית הכנסת אשר התפללו בו. באי הסעודה היו **באתנח** מחולי, אשר הגיע מחמת הסעודה. פרצתי פנימה לתוך אולם בית הכנסת, עודני עטור מדים. האנשים לא האמינו למראה עיניהם. כאשר אבא שלי, אשר היה באחד השולחנות, ראה את אותו מחזה אורו עיניו. הוא תפס אותי, לקח אותי לאמצע המעגל, וחיבק אותי חיבוק אשר היה שווה אלפיים מילים. לאחר מכן, היו מספר נושאי דברים, ולבסוף עבדכם הנאמן עלה למיקרופון.

"אתם ודאי מסתכלים עליי ותוהים, מה אני עושה פה, הרי אני אמור להיות בשטחי הכינוס. ובכן, האירוע הזה מאוד חשוב לאבא שלי. ואבא שלי היה מוכן לעשות בשבילי הכל. ומה שלמדתי ממנו זה שאם אדם מספיק חשוב לך, אתה אוהב אותו, אז אתה כבר לא חושב על נסיעת המונית שעולה 600 שקלים או הפדיחה מהמפקד. ברגע שיש משהו שברור כשמש שאתה צריך לעשות, המחיר הוא כבר לא פקטור."

באותו רגע ידעתי בדיוק מה הייתי עתיד לומר ללוחמים שלי.

בוגרים מספרים

אליעזר בן חיים , לקראת שחרור

הנה לכם כמה עובדות מעניינות (טוב, אולי זה קצת סובייקטיבי)
שלמדתי בפרויקט:

-ישנם 32 לוחות מודעות באפרת, 24 באלעזר, 21 בנוה דניאל, 18 באלוש ואח"כ כבר הפסקתי לספור.

- כשנדב גורדצר עושה פאן (לפני שהתגייס) הוא לא באמת דומה לג'סטין ביבר

- אפשר להיכנס יותר מ20 איש בטרקלין ("אם יש מקום בלב, יש מקום בטרקלין")

-דוברי אנגלית המדברים אנגלית בקרבת ישראלים יבטאו מילים במבטא ישראלי (למה?)

- כמה תיון אחד יכול לשמח בנאדם (" אלו הדברים הקטנים בחיים שמשמחים באמת")

ועכשיו נעבור לדברים הקצת יותר רציניים..

- לקבל אחריות זה מבגר וגורם לבנאדם להוציא לפועל דברים שלא ידע שקיימים אצלו (כדוגמת יצירתיות, כריזמה, מוסר עבודה, יכולת ניהול זמן וכמובן שיש עוד המון דוגמאות)

- לא משנה כמה מישוהו שונה ממך באופי ובדעות, אפשר למצוא איתו מכנה משותף ולהתחבר אליו

אני בטוח שכל בוגר פרויקט יכול להוסיף עוד המון דוגמאות כאן לרשימה (הכוונה לרשימה הרצינית יותר, אם כי..) וזה מה שהופך את הפרויקט לכ"כ מיוחד בעיניי.

שבתי פסין, לומד בישיבת הכותל

הכל התחיל לביל חורף גשום כשהטלפון הנייד שלי צלצל... המספר לא היה מספר מזוהה ולכן עניתי בקול הססני: "שלום?" בצד השני ענה גבר

שהיה נשמע מבוגר ורציני. "שלום קוראים לי יונתן והמליצו עליך להצטרף לפרויקט". ככה הכל התחיל. שנתיים מדהימות של חיי התחילו בשיחה הזאת. כשהגעתי לפרויקט, היה לי פחד במה די גדול, והימצאותי בפרויקט עזרה בעבודה על הפחד הזה. פחד הבמה גרם לי להרגיש לחוץ, אבל בפרויקט זה היה שונה, הייתי עולה לדבר מול כולם וזה היה שונה

מכל מה שהכרתי, הייתה תחושה של קבלה ורצון לשמוע מה שיש לי להגיד, כאילו לא הייתי על במה בכלל. למדתי בפרויקט שמה שלא תיקח על עצמך לא יתנו לך, כי יש אנשים אחרים שיעשו את זה ורק תרוויח אם תיקח את הדבר על עצמך. בזכות הדבר הזה לקחתי על עצמי דברים שהכריחו אותי להכנס לאור הזרקורים ולהתגבר על פחד הבמה שלי. זכורה לי במיוחד השתתפותי בהצגה בכיתה יא. זו הייתה לקיחת משימה על עצמי של להופיע מול אולם של אנשים, וכל כך הייתי לחוץ באותו ערב שפספסתי את היציאה לבמה עם כולם והיו צריכים לבוא לאסוף אותי ממאחורי הקלעים לעלות לבמה. ומה שהיה מדהים זה שכל אחד פרגן לפני, תוך כדי ואחרי. מה שגם מיוחד בפרויקט זה שאין שם הגבלת גיל. שנה שעברה אפילו התלוותי לפרויקט לשבת סיכום וקיבלו אותי בהרבה חום ואהבה והייתי כמו אחד מהחברה (אפילו שהיה לי זקן) למרות שהייתי חדש. בפרויקט עוזרים לך בכל מה שתצטרך, ואם רק תתאמץ תגלה על עצמך דברים חדשים..

שם: אלירז קלכהיים

כיתה: יא

בית ספר: נוה חנה

יישוב: אפרת

תחביבים: לנגן בגיטרה ולהיות בפרויקט

כמובן () :

חלום: להיכנס לסרט של דיסני

מה עושה בשביל החלום? סטטי לדיסני וורלד.. זה נחשב?

אם היית מאכל, איזה מאכל היית? חלה של שבת

ספר אהוב: כשהייתי בכיתה ב התחלתי לקרוא הארי פוטר

ומאז קראתי כל ספר עוד לפחות 3 פעמים (אבל נגמלתי מזה

בכיתה ז בערך)

רעש שנוא: השעון מעורר שלי! אם אני בכיתה והצלצול הזה

מצלצל למישהי אני לא מסוגלת לשמוע אותו

מה הדבר הראשון שהיית עושה לו היית נבחר/ת לראשות

הממשלה? הייתי טסה לבית הלבן

מילה אהובה: אפצ'י

הדבר הכי מיותר שהמציאו: סנאפצ'אט

הדבר שהכי צריך להמציא: מחמם לאף

אם היית דיסק און קי מה היית רוצה שיהיה שמור עליך?

סודות מדינה

מי האישיות המוערכת עליך ולמה? סבא שלי... אני פשוט

מעריכה אותו כי הוא האדם הכי חזק שאני מכירה מכל

הבחינות (דתית, נפשית וכו..)

מקום אהוב בארץ: אני חולה על העיר העתיקה, והכי מושלם זה

להיות על גג בעיר העתיקה- אם עוד לא יצא לכם אז תנסו פעם

הדבר הכי מצחיק/מעניין שקרה לך בפרויקט: בקיץ האחרון

נסענו ליום צילומים ביער כלשהו וכשהיינו צריכים ללכת נהיה

שם כבר חושך והעמסנו את כל הציוד באוטו של ג'ון. אחרי כמה

זמן הבנו שאנחנו לא מוצאים את המעמד של המצלמה. חפשנו

אותו מלא זמן בכל מיני מקומות שצלמנו בהם, ואז בסוף נכנסנו

לאוטו ומצאנו אותו שם :0

מוטו: הכל תלוי בנקודת המבט ^_

שם: נועם שורק

כיתה: י

בית ספר: המשך

יישוב: כפר עציון

תחביבים: לרוץ, לשחק

כדורגל, לישון ולאכול

חלום: לשחק באיזושהי סדרה/איזשהו

סרט

מה עושה בשביל החלום?

אני בפרויקט (;

אם היית מאכל, איזה מאכל היית?

ברוקולי-כי אז אף אחד לא היה נוגע בי (;

ספר אהוב: לא קראתי ספר מאיזה כיתה ד

רעש שנוא: אנשים שלועסים כמו פרות!

מה הדבר הראשון שהיית עושה לו היית

נבחר לראשות הממשלה? מחזיר

ת'מערכת בגרויות הישנה!!!

מילה אהובה: ביג'ומבום

הדבר הכי מיותר שהמציאו: שעון מעורר

הדבר שהכי צריך להמציא: אפליקציה

שיכולה להעביר אחוזי סוללה מפלאפון

לפלאפון

אם היית דיסק און קי מה היית רוצה

שיהיה שמור עליך? פדיחות ופספוסים (;

מקום אהוב בארץ: הכינרת

הדבר הכי מצחיק/מעניין שקרה לך

בפרויקט: היינו בצילומים במדבר והיה לי

צבע על הפנים ורציתי לנקות תצבע

מהפנים...אז ביקשתי מיונתן לנקות עם

המכנסיים שהוא הביא לתחפושת הוא

אמר סבבה וכשסיימתי לנקות גיליתי שזה

היה בכלל המכנסיים שלי!

מוטו: "אני אחלע אותך עם המונצ'קו

פמוטים שלי"